

Sygn. VPa 21/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska

Sędziowie: SSO Agnieszka Leżańska (spr.)

SSO Sławomir Cyniak

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko Ł. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) I. Ł. S. w Z.

o wynagrodzenie za pracę

na skutek apelacji pozwanego Ł. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) I. Ł. S. w Z.

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie IV Wydziału Pracy

z dnia 24 stycznia 2017r.

sygn. IV P 250/15

1. *oddala apelację,*

2. *zasądza od pozwanego Ł. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) I. Ł. S. w Z. na rzecz powoda A. B. kwotę 450,00 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.*

SSO Agnieszka Leżańska SSO Beata Łapińska SSO Sławomir Cyniak

Sygn. akt V Pa 21/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 czerwca 2015 roku, skierowanym przeciwko Ł. S., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) Ł. S. w Z., powód A. B. wnosił o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 8.610.00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiące listopad i grudzień 2014 roku oraz luty, marzec i kwiecień 2015 roku z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot, które sprecyzował w piśmie z dnia 26 czerwca 2015 roku.

W uzasadnieniu A. B. wskazał, że był pracownikiem pozwanego i za wskazany w pozwie okres zatrudnienia pracodawca nie wypłacił mu wynagrodzenia za pracę. Pomimo wezwania skierowanego do pozwanego dotychczas nie uregulował on zaległych należności.

Nakazem zapłaty, wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 29 czerwca 2015 roku. Sąd Rejonowy w Bełchatowie w sprawie IV Np. 18/15. nakazał pozwanemu Ł. S.. aby zapłacił powodowi kwotę 8.610.00 zł. tytułem wynagrodzenia za pracę z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot. wymienionych w nakazie, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wniósł w tym terminie sprzeciw.

W sprzeciwie wniesionym w dniu 20 lipca 2015 roku. pozwany Ł. S.. zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 5 sierpnia 2016 roku pełnomocnik powoda popierał powództwa w zakresie wskazanej w pozwie kwoty 8.610.00 zł., nadto sprecyzował daty, od których żąda odsetek od wynagrodzenia za poszczególne miesiące. Wnosił także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 stycznia 2017 roku. Sąd Rejonowy w Bełchatowie w sprawie IV P 250/15 zasądził od pozwanego Ł. S.. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Ł. S. w Z. na rzecz powoda A. B. kwotę 8.610.00 zł. tytułem wynagrodzenia za prace z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 1.680.00 zł. od dnia 1 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.680,00 zł. od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.750,00 zł. od dnia 1 marca 2015 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.750,00 zł. od dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.750,00 zł. od dnia 1 maja 2015 roku do dnia zapłaty; zasądził od pozwanego Ł. S., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) I. Ł. S. w Z. na rzecz powoda A. B. kwotę 900,00 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; nakazał pobrać od pozwanego Ł. S., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) I. Ł. S. w Z. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Bełchatowie kwotę 431.00 zł. tytułem opłaty od pozwu, wyrokowi w punkcie 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.750.00 zł.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

A. B. był pracownikiem Ł. S.. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)I. Ł. S. w Z. od dnia 1 listopada 2014 roku do 30 kwietnia 2015 roku. Został zatrudniony na podstawie umowy o pracę na okres próbny, a następnie na czas określony. Pracował na stanowisku montera instalacji w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 1.680,00 zł miesięcznie w 2014 roku i 1.750,00 zł w 2015 roku. Wypłata wynagrodzenia za pracę odbywała się indywidualnie w biurze pozwanego, czasami na budowie. Pracownicy pojedynczo wchodzili do biura po odbiór wynagrodzenia. Niektórym z pracowników, na ich prośbę, pozwany wypłacał wynagrodzenie w formie zaliczek. Pracownicy nie kwitowali odbioru wynagrodzenia. Termin wypłaty wynagrodzenia przypadał na ostatni dzień miesiąca.

Pozwany Ł. S. wypłacał pracownikom wynagrodzenie z opóźnieniem. Zatrudniony u pozwanego M. F. większą część wynagrodzenia za pracę otrzymał po wniesieniu pozwu przez powoda. Razem z pracownikiem M. W. zamierzali, tak jak powód, wystąpić do sądu przeciwko pozwanemu. Po zaprzestaniu wykonywania pracy na rzecz pozwanego, Ł. S. wypłacił im zaległe wynagrodzenie, a pracownicy złożyli oświadczenie, że nie mają więcej roszczeń pieniężnych wobec niego. A. B. nie otrzymał wynagrodzenia za miesiące listopad i grudzień 2014 roku w kwotach po 1.680,00 zł oraz

luty, marzec i kwiecień 2015 roku w wysokości po 1.750.00 zł miesięcznie. Powód pokwitował na liście płac odbiór wynagrodzenia za pracę za miesiąc styczeń 2015 roku. W grudniu 2014 roku A. B. otrzymał 100,00 zł. jako prezent na Święta Bożego Narodzenia. W trakcie zatrudnienia kukasz S. prosił powoda, aby poczekał na pieniądze. Prośbę tę wyrażał w czasie przeznaczonym na wypłatę wynagrodzenia i motywował trudną sytuacją finansową. Ł. S. miał nieregulowane zobowiązania i były prowadzone przeciwko niemu egzekucje komornicze. Pozwany prosił powoda, aby zachował dyskrecję. Początkowo powód wyraził zgodę na przesunięcie terminu wypłaty wynagrodzenia. Sytuacja powtarzała się co miesiąc i powód skarżył się do M. F., że pozwany nie wypłacił mu wynagrodzenia. M. F. słyszał, jak A. B. upominał się o zaległe wynagrodzenie, jak powód i pozwany kłócili się z tego powodu.

Pismem z dnia 26 maja 2015 roku A. B. zwrócił się do pozwanego o wypłatę zaległego wynagrodzenia za miesiące listopad i grudzień 2014 roku, luty, marzec i kwiecień 2015 roku oraz za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Pismo pozostało bez odpowiedzi.

Dokonując ustaleń » niniejszej sprawie Sąd 1 **instancji** wskazał, że zgromadzony materiał dowodowy jest wystarczający dla potrzeb wydania rozstrzygnięcia. Stan faktyczny rozpoznawanej sprawy Sąd ustalił na podstawie zeznań powoda A. B., świadków M. F., M. K., częściowo zeznań świadka P. K. i pozwanego Ł. S., a także na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy i zawartych w aktach osobowych powoda.

Sąd I instancji uznał za niewiarygodne zeznania pozwanego Ł. S. w tej części, w której wskazuje, że wypłacił powodowi całość wynagrodzenia oraz, że wynagrodzenie wypłacał terminowo i nie musiał nikogo z pracowników prosić, by poczekał na wypłatę wynagrodzenia. Zeznania te pozostają w sprzeczności z zeznaniami powoda A. B. oraz świadka M. F.. Zdaniem Sądu z zeznań powoda wynika, że nie otrzymał wynagrodzenia za pracę. Wersję powoda potwierdził świadek M. F., który większą część należnego wynagrodzenia otrzymał dopiero po zakończeniu pracy na rzecz pozwanego, kiedy to zamierzał razem z A. B. wystąpić z pozwem przeciwko pracodawcy. Sąd I instancji podniósł także, że świadek potwierdził, że powód skarżył się do niego, że nie otrzymał wynagrodzenia, upominał się o wypłatę wynagrodzenia oraz kłócił się z tej przyczyny z pozwanym.

Nadto Sąd Rejonowy wskazał, że okoliczność braku wypłaty wynagrodzenia powodowi wynika z list płac. na których brak podpisu powoda, za wyjątkiem miesiąca stycznia 2015 roku. Pozwany twierdził, że pracownicy nigdy nie podpisywali list płac i jednocześnie nie był w stanie wyjaśnić, dlaczego powód pokwitował odbiór wynagrodzenia za miesiąc styczeń 2015 roku.

Według Sadu I instancji wersji przedstawionej przez powoda nie przeczą zeznania świadka P. K., który podał, że nigdy nie widział jak A. B. odbierał od pozwanego wynagrodzenie za pracę, nie był świadkiem przekazywania mu koperty z wynagrodzeniem. Z uwagi na treść zeznań Sąd uznał za niewiarygodne oświadczenie z dnia 1 czerwca 2015 roku, opatrzone podpisem świadka oraz stwierdził, że treść tego oświadczenia jest sprzeczna z treścią zeznań świadka P. K..

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy zauważył, że w przedmiotowej sprawie powód A. B. dochodził od pozwanego Ł. S. kwoty 8.610,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiące listopad i grudzień 2014 roku oraz luty, marzec i kwiecień 2015 roku z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot, szczegółowo wymienionych w pozwie i piśmie procesowym. Zdaniem Sądu Rejonowego z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że pozwany Ł. S. nie wypłacił powodowi wynagrodzenia za pracę za sporny okres. W ocenie Sądu wynika to nie tylko z zeznań powoda A. B., ale także z zeznań świadka M. F. oraz dokumentów w postaci list płac. Twierdzeniom powoda nie przeczą zeznania pozwanego i świadków: P. K. i M. K., którzy twierdzili, że nie kwitowali odbioru wynagrodzenia, a jego wypłata odbywała się indywidualnie w biurze pozwanego. Żaden ze świadków nie widział bowiem, jakie wynagrodzenie otrzymują inni pracownicy, ani też, czy w ogóle je otrzymują. Żaden ze świadków nigdy nie widział, aby powód odbierał wynagrodzenie, w szczególności świadek P. K. nie potwierdził faktu przekazywania powodowi kopertę z wynagrodzeniem przez pozwanego. Jednocześnie zaś twierdzenia powoda, że nie otrzymał wynagrodzenia, upominał

się o jego wypłatę i klócił się z tej przyczyny z pozwanym, zostały potwierdzone przez świadka M. F., któremu także pozwany nie wypłacił

większości należnego wynagrodzenia, a uczynił to dopiero po zakończeniu przez niego pracy w obawie, że M. F. wystąpi z pozwem przeciwko niemu.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na fakt niewypłacenia powodowi wynagrodzenia za pracę wynika z list płac, na których brak podpisu powoda, potwierdzającego odbiór wynagrodzenia. Wyjątek dotyczy miesiąca stycznia 2015 roku, za który powód nie dochodzi należności. Sąd uznał, że wprawdzie Ł. S. twierdził, że pracownicy nigdy nie podpisywali list płac. to jednak w sposób racjonalny i wiarygodny nie wyjaśnił, dlaczego powód pokwitował odbiór wynagrodzenia za jeden miesiąc, a za pozostałe nic.

Sąd I instancji podniósł, że pracodawca ma obowiązek rzetelnego prowadzenia dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz akt osobowych. W zakresie tej dokumentacji mieści się dokumentacja potwierdzająca wysokość wypłaconego wynagrodzenia. Zaniechanie prowadzenia stosownej dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy pociąga dla pracodawcy niekorzystne skutki dowodowe. W oparciu o wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1999 roku w sprawie I PKN 62/99. Sąd Rejonowy wskazał, że pracodawca, który wbrew obowiązkowi przewidzianemu w art. 94 pkt 9a k.p. nie prowadzi list obecności, list płac ani innej dokumentacji ewidencyjnej czasu pracy pracownika i wypłaconego mu wynagrodzenia, musi liczyć się z tym, że będzie na nim spoczywał ciężar udowodnienia nieobecności pracownika, jej rozmiaru oraz wypłaconego wynagrodzenia. Sąd I instancji powołał się także na wyrok Sądu Najwyższego w dnia 4 października 2000 roku w sprawie I PKN 71/00, w którym stwierdził, że z obowiązku prowadzenia ewidencji czasu pracy wynikają konsekwencje w zakresie ciężaru dowodu (art. 6 kc w zw. z art. 300 kp) polegające na tym, że to na pracodawcy spoczywa udowodnienie rzeczywistego czasu pracy pracownika z uwzględnieniem pracy w godzinach nadliczbowych.

Sąd I instancji podkreślił, że ze sporządzonych przez pozwanego list płac wynika jedynie wysokość należnego powodowi wynagrodzenia, a nie fakt dokonania jego wypłaty. Wyjątkiem jest lista płac za styczeń 2015 roku, w której powód potwierdził odbiór wynagrodzenia swoim podpisem. Przepis art. 6 kc w zw. z art. 300 kp wskazuje, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z treścią powołanego przepisu na pozwanym ciążył obowiązek wykazania, że wypłacił należne powodowa świadczenia, wynikające ze stosunku pracy. W ocenie Sądu Rejonowego, okoliczności tej pozwany nie udowodnił, powód zaś wykazał, że wynagrodzenia za pracę w spornym okresie nie otrzymał.

Zgodnie z treścią art. 80 k.p. wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Sąd I

instancji stwierdził, że za sporny okres zatrudnienia A. B. nie otrzymał wynagrodzenia za wykonaną pracę, dlatego też powództwo podlegało uwzględnieniu w całości, o czym Sąd. na podstawie art. 80 k.p.. orzekł w punkcie 1 wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 k.p.c., wyrażającego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Wysokość kosztów Sąd Rejonowy ustalił na podstawie przepisów § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (j. t. Dz.U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz.U.2014.1025.j.t. ze zm.) w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd I instancji nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 431,00 złotych tytułem opłaty od pozwu. Na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty nie przekraczającej jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p.. przez przyjęcie, że pozwany nie udowodnił faktu otrzymywania przez powoda wynagrodzenia za pracę, pomimo tego, iż świadkowie zeznający w sprawie jednoznacznie wskazali na formę oraz sposób wypłaty pracownikom pozwanego wynagrodzenia za pracę;
- art. 22§ 1 k.p.. przez uznanie, że pozwany nie wywiązał się z obowiązku wypłaty na rzecz powoda wynagrodzenia za pracę, pomimo tego, że świadkowie oraz pozwany w sposób jednoznaczny wyjaśnili zasady oraz terminy wypłaty pracownikom pozwanego wynagrodzenia za pracę;
- art. 233 §1 i §2 k.p.c., przez jednostronną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, zaniechanie całościowej i jednoznacznej oceny dowodów i ich interpretacji, skutkująca przyjęciem, że powód nie otrzymał wynagrodzenia za pracę pomimo faktu, że świadkowie wyraźnie wyjaśnili zasady oraz sposób wypłaty wynagrodzenia za pracę świadczoną u pozwanego oraz poprzez błędną analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skutkującego przyjęciem, że powód nie otrzymał należnego mu wynagrodzenia za pracę.

Wobec powyższego pełnomocnik pozwanego wniósł o zmianę w całości zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest niezasadna i jako taka podlega oddaleniu .

Przedstawione przez Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku ustalenia faktyczne są prawidłowe i znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy, a wysunięte na ich podstawie wnioski prawne są zgodne z obowiązującymi przepisami. Ustalenia te i rozważania w całości aprobuje Sąd Okręgowy, przyjmując je za własne. Sąd I instancji wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w' całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawnych, a oceniając zebrane dowody nie przekroczył granic ich swobodnej oceny zgodnie z art. 233§1 k.p.c., jak zarzuca w apelacji skarżący. Granice swobodnej oceny dowodów może naruszać tylko dowolna ocena zebranego materiału dowodowego, brak wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów lub ich ocena sprzeczna z zasadami logicznego powiązania wniosków z ustalonym stanem faktycznym lub doświadczeniem życiowym (por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 200 lr. II UKN 423/00). a z taką sytuacją nie mieliśmy do czynienia w niniejszej sprawie. Dla postawienia bowiem skutecznego zarzutu nie wystarcza przedstawienie własnej wersji zdarzeń, jak to czyni apelujący, czy poprzestanie na stwierdzeniu wadliwości podstawy faktycznej ustalonej przez sąd. lecz konieczne jest wskazanie przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie ustaleń, oznaczenia jakie kryteria oceny naruszył sąd. a nadto wyjaśnienia dlaczego zarzucane uchybienie mogło mieć wpływ na ostateczne rozstrzygnięcie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00. czy wyrok z dnia 6 lipca 2005 r.. III CK 3/05). Zatem jedynie odmienna od dokonanej przez Sąd ocena pewnych dowodów nie może stanowić skutecznego zarzutu naruszenia art. 233 KPC, jak to wywodzi skarżący.

Odnosząc się więc do apelacji powoda stwierdzić należy, iż jest ona niezasadna, albowiem skarżący ogranicza się w niej w zasadzie do polemiki z prawidłowo poczynionymi ustaleniami faktycznymi Sądu Rejonowego

Skarżący podnosi, iż Sąd Rejonowy nie dokonał całościowej i jednoznacznej oceny dowodów i ich interpretacji, co skutkowało przyjęciem, że powód nie otrzymał wynagrodzenia za pracę pomimo faktu, że świadkowie wyraźnie wyjaśnili zasady oraz sposób wypłaty wynagrodzenia za pracę świadczoną u pozwanego. W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 94 KP pracodawca jest obowiązany terminowo i prawidłowo wypłacać wynagrodzenie (pkt 5) oraz prowadzić dokumentację w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz akta osobowe pracowników (pkt 9a). Ponadto, pracodawca, na żądanie pracownika, jest obowiązany udostępnić mu do wglądu dokumenty, na podstawie których zostało obliczone jego wynagrodzenie (art. 85 §5 KP). Obowiązki te, jak ustalono w sprawie, zostały

naruszone przez pozwanego, co zgodnie z ustalonym orzecznictwem nie pozostaje bez wpływu na rozkład ciężaru dowodu w sprawach dotyczących spełnienia obowiązku zapłaty. Jak przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z 14.5.1999 r., I PKN 62/99 (OSNAPiUS 2000. nr 15. poz. 579). pracodawca, który wbrew obowiązkowi przewidzianemu w art. 94 pkt 9a KP nie prowadzi list obecności, list płac ani innej dokumentacji ewidencyjnej czasu pracy pracownika i wypłacanego mu wynagrodzenia, musi liczyć się z tym, że będzie na nim spoczywał ciężar udowodnienia nieobecności pracownika, jej rozmiaru oraz wypłaconego wynagrodzenia. Podobnie w wyroku z 4.10.2000 r.. I PKN 71/00 (OSNAPiUS 2002 nr 10. poz. 231), Sąd Najwyższy stwierdził, że z obowiązku prowadzenia ewidencji czasu pracy wynikają konsekwencje w zakresie ciężaru dowodu (art. 6 KC w związku z art. 300 KP) polegające na tym, że to na pracodawcy spoczywa ciężar udowodnienia rzeczywistego czasu pracy pracownika z uwzględnieniem pracy w godzinach nadliczbowych. Także w uzasadnieniu wyroku z 5.5.1999 r., I PKN 665/98 (OSNAPiUS 2000 nr 14. poz. 535). Sąd Najwyższy wskazał, że brak dokumentacji wynikający z zaniechania jej prowadzenia przez pracodawcę powoduje zmianę wynikającego z art. 6 KC rozkładu ciężaru dowodu i przerzucenie go na osobę zaprzeczającą udokumentowanym faktom, z których strona procesowa wywodzi skutki prawne (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2011 r., sygn. akt 11 PK 317/10. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1999 r.. sygn. akt I PKN 62/99 OSNAPiUS rok 2000. nr 15. poz. 579. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 10.4.2003 r.. III APA 40/02. OSA 2003 nr 12. poz. 43, s. 59). Pracodawca, który wbrew obowiązkowi przewidzianemu w art. 94 pkt 9a KP nie prowadzi list płac pracownika, musi liczyć się więc z tym, że to **na nim będzie spoczywał ciężar udowodnienia faktu wypłacenia pracownikowi wynagrodzenia i jego wysokości.**

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż w świetle poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych nie budzi wątpliwości fakt, iż pozwany nie prowadził dokumentacji płacowej w sposób należyty, nadto nie wypłacał wynagrodzenia terminowo, co potwierdzili zeznający w sprawie świadkowie: P. K., M. K. oraz M. F., który większą część należnego wynagrodzenia otrzymał dopiero po zakończeniu pracy na rzecz pozwanego, kiedy to zamierzał razem z A. B. wystąpić z pozwem przeciwko pracodawcy. Podkreślić należy, iż żaden zeznających w sprawie świadków nie potwierdził faktu wypłaty wynagrodzenia powodowi przez pozwanego w spornym okresie, świadkowie opisali jedynie obowiązujące w firmie pozwanego zasady dotyczące wypłaty wynagrodzeń, z których wynika, iż pozwany wypłacał wynagrodzenia z opóźnieniem. Tak więc wbrew twierdzeniom apelującego, pozwany w żaden sposób nie udowodnił faktu wypłaty wynagrodzenia powodowi. Na niekorzyść pozwanego przemawia także, co słusznie zauważył Sąd Rejonowy, brak podpisu powoda na liście płac za okresy dochodzone pozwem, w sytuacji, gdy powód pokwitował odbiór wynagrodzenia za miesiąc styczeń 2015 roku, który nie jest objęty żądaniem pozwu, której to okoliczności pozwany nie potrafił uzasadnić.

Dlatego też, mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, iż wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy, co skutkuje oddaleniem apelacji na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art.98 k.p.c.